

Andrzej Sapkowski
KRIKŠTAS UGNIMI
Fantastinis romanas

**ANDRZEJ SAPKOWSKI -
NEABEJOTINAS
EUROPOS FANTASTIKOS LYDERIS!!**

Visą raganiaus Geralto epopėją sudaro
šios knygos:

1. RAGANIUS

(PASKUTINIS NORAS ir LIKIMO KALAVIJAS)

2. ELFŲ KRAUJAS

3. PANIEKOS METAS

4. KRIKŠTAS UGNIMI

5. KREGŽDĖS BOKŠTAS

6. EŽERO VALDOVĖ

Brokilono driadžių išgydytas raganius Geraltas nusprendžia ieškoti be žinios dingusios Cirilės. Lydimas ištikimojo trubadūro Vėdryno, temperamentingosios lankininkės Milvos, juodojo Nilfgardo riterio bei kitų pakeleivių, Geraltas joja link šventojo druidų ažuolyno, kur turėtų sužinoti, kokius dar išbandymus jam, Cirilei ir Jenefer pasiųs atšiaurus likimas...

Iš lenkų kalbos vertė VIDAS MORKŪNAS

Serija "J.R.R.Tolkienu mokiniai"

6 tomas. Serija įkurta 2005 m.

Andrzej. Sapkowski - CHRZEST OGNIĄ Warszawa,
SuperNOWA, 1998

Copyright © 1995 by Andrzej Sapkowski

Cover art copyright © 2006 by Todd Lockwood

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2006

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2011

*Through these fields of destruction
Baptisms of fire
I've watched all your suffering
As the battles raged higher
And though they did hurt me so bad
In the fear and alarm
You did not desert me
My brothers in arms...*

"Dire Straits"

Tuomet būrėja tarė raganiui: “Šit ką tau patarsiu geležiniais batais aukis, imk geležinę lazda. Geležimi avėdamas trauk į pasaulio kraštą, kelią lazda tikrink, ašaromis šlakstyk. Eik per ugnį ir per vandenį, nesusstok ir atgalios nesidairyk. O kai kurpes jau visai nudrengsi ir geležinę lazda sudilinsi, kai nuo vėjo ir kaitros akys taip pasaus, kad nė ašarėlės jose nebeliks, tuomet pasaulio krašte rasi tai, ko ieškai, ir tai, ką myli. Gal.”

Ir ėjo raganius per ugnį, per vandenį, ir atgalios nesidairė. Tik geležinėmis kurpėmis neapsiavė, geležinės lazdos neėmė. Pasiėmė tik savo raganišką kalaviją. Nepaklausė būrėjos. Ir gerai padarė, mat buvo tatai piktoji būrėja.

Floranas Delanua,
“Pasakos ir padavimai”

PIRMAS SKYRIUS

Krūmuose klegėjo paukščiai.

Griovos šlaitai buvo tirštai prižėlę gervuogių ir raugerškių - tikras rojus vaikus perėti ir sočiai misti, tad nieko keista, kad sparnuočių čia knibždėte knibždėjo. Įnirtingai treliavo žaliukės, čiauškėjo čimčiaiakai ir devynbalsės, kas kelios akimirkos - pink pink - skardeno kikiriliai. Kikilis lietuį pranašauja, pamanė Milva ir nejučia žvilgtelėjo į dangų. Šis buvo giedras. Bet kikiriliai visuomet pranašauja lietuį. Drėgmės jau iš tiesų verkiant reikia.

Tokia slaptavietė - tiesiog priešais įdaubos žiotis - idealiai tiko pasalai, ypač čia, Brokilone, tikroje žvėrių irštvynėje. Didžiuliuose plotuose viešpataujančios driadės medžiodavo itin retai, o žmogus čionai įžengti ryždavosi dar rečiau. Mėsos ar kailio užsigeidęs medžiotojas pats tapdavo medžioklės grobiu. Įsibrovėliams Brokilono driadės būdavo negailestingos. Kadaisė Milva tai patyrė savo kailiu.

Ko jau ko, o žvėrių Brokilone išties netrūko. Vis dėlto Milva štai jau dvi valandas tūnojo pasaloje, o šauti kol kas taip ir nebuvo į ką.

Medžioti klajojant nevertėjo net mėginti - ištišus mėnesius užsitęsusi sausra miško paklotę padengė žagarais bei lapais, kurie treškėdavo sulig kiekvienu žingsniu. Tokiomis sąlygomis sėkmės ir grobio buvo galima tikėtis nebent tykant pasaloje.

Ant lanko rago nutūpė drugys admirolas. Milva jo nenubaidė. Stebėdama, kaip jis išskleidžia ir vėl suglaudžia sparnelius, tuo pačiu apžiūrinėjo neseniai įsigytąjį lanką, kuriuo vis dar negalėjo atsidžiaugti. Ji buvo puiki lankininkė ir gerą ginklą vertinti mokėjo. O šis buvo geriausias iš geriausių.

Per gyvenimą Milva turėjo daug lankų. Mokėsi šaudyti iš paprasčiausių uosinių ir kukmedinių, bet, kai išbandė refleksinius, klijuotus driadžių ir elfų lankus, pirmųjų greitai atsisakė. Refleksiniai buvo trumpesni, lengvesni, patogesni ir - dėl medienos bei žvėrių sausgyslių sluoksnių derinio - kur kas "greitesni" už kukmedinius; iš elfo lanko paleista strėlė taikinį pasiekdavo daug greičiau, be to, lėkšta trajektorija, kas gerokai sumažindavo tikimybę, kad strėlė nuneš vėjas. Geriausias tokio keturių lenkimų ginklo egzempliorius elfai vadino *zefhar*, mat lankas išlenktomis šakomis ir ragais forma priminė šią runą. Zefarais Milva

naudojosi gerus keletą metų ir nė nesitikėjo rasti dar tobulesnį lanką.

Vis dėlto galiausiai rado. Ne kur kitur - Cidarrio Jūrų Turguje, garsėjančiame turtinga keistų retenybių, suvežtų iš tolimiausių pasaulio kertelių, iš visur, kur tik nuplaukdavo kogos ir galeonai, pasiūla. Kai tik galėdavo, Milva lankydavosi turguje ir apžiūrėdavo užjūrio lankus. Ten ji ir įsigijo ginklą, kuris, kaip tikėjosi, turėjo tarnauti daugelį metų - zefarą iš Zerkianijos, sutvirtintą šlifuo tu antilopės ragu. Tas lankas atrodė tobulas. Vienerius metus. Mat po metų ant to paties pirklio prekystalio ji išvydo tikrą stebuklą.

Lankas buvo atvežtas iš tolimos Šiaurės. Šešiasdešimt dviejų colių korpusas, puikiai subalansuota raudonmedžio rankena, laminuotos šakos iš brangios medienos, virintų sausgyslių ir banginio kaulo sluoksnių, klijuotų spirale. Nuo kitų ant prekystalio išdėliotų kompozicinių lankų šis skyrėsi ne tik konstrukcija, bet ir kaina - kaip tik ji ir patraukė Milvos dėmesį. Paėmusi ginklą į rankas ir išbandžiusi, šaulė nedvejodama ir nesiderėdama sumokėjo tiek, kiek pirklys prašė. Keturis šimtus Naujamiesčio kronų. Suprantama, tokios pasakiškos sumos ji su savim neturėjo - teko paaukoti zeri-

kaniškąjį zefarą, ryšulį sabalų kailiukų ir nuostabaus darbo elfišką medalioną - koralo spalvos kamėją upinių perlų apsode.

Užtat gailėtis jai neteko. Niekada. Lankas buvo neįtikėtinai lengvas ir idealiai taiklus. Kompozicinėse šakose, nors ir ne itin ilgose, slypėjo galinga jėga. Šilko ir kanapių pluošto temple, pritvirtintą prie grakščiai užlenktų ragų, įtempus per dvidešimt keturis colius, šūvio galia pasiekdavo penkiasdešimt penkis svarus. Tiesa, būta net aštuoniasdešimties svarų šūvio galios lankų, bet Milva manė, kad tai jau perviršis. Strėlė, paleista iš jos banginio kaulo penkiasdešimt penkiukės, du šimtus pėdų nukriedavo tarp dviejų širdies tvinksnų, šimto žingsnių nuotoliu paklodavo elnią, o žmogų, jei tik ne šarvuotas, perverdavo kiaurai. Stambesnius už elnią žvėris ir sunkiausias šarvais apsitaisiusius žmones Milva medžiodavo retai.

Drugys nupleveno. Krūmuose vis dar pinkėjo kikiliai. Šauti vis dar nebuvo į ką. Milva pečiu atsirėmė į pušies kamieną ir nugrimzdo į prisiminimus. Šiaip, kad neprailgtų laukti.

Su raganiumi pirmą kartą susidūrė liepos

mėnesį, praslinkus dviem savaitėms po įvykių Thaneddo saloje ir karo Dol Angroje pradžios. Nebuvusi Brokilone keliolika dienų, Milva tąsyk vėl grįžo ten - atlydėjo *Scoia'tael* būrio, mėginusio prasmukti į karo liepsnose skendintį Aedirną ir sumušto Temerijoje, likučius. Voverės ketino prisidėti prie sukilusių Dol Blathano elfų. Bet neišdegė, o jei ne Milva, galą būtų gavę visi. Savo laimei, jie sutiko šaulę, o per ją susirado prieglobstį Brokilone.

Vos atjojusi sužinojo, kad Col Serrajuje jos laukia Aglė, nori skubiai pasimatyti. Milva šiek tiek nustebo. Aglė buvo Brokilonų gyduolių vyresnioji, o gili Col Serrajaus dauba su daugybe karštųjų versmių ir urvų - gydykla.

Šaulė nuėjo į daubą manydama, kad ten gydomas koks nors elfas, kuriam prireikė tarpininko susisiekti su savo būriu. Išvydusi sužeistą raganių ir sužinojusi, ko iš jos norima, Milva mažne pašėlo. Išlėkė iš urvo plevėsuodama plaukais ir visą įtūžį išliejo ant Aglės.

- Pamatė mane! Pamatė mano veidą! Ar bent supranti, kas man dabar gresia?

- Ne, nesuprantu, - šaltai atrėžė gyduolė. - Tai Gvinbleidas, raganius. Brokilonų bičiulis. Jis čia jau keturiolika dienų, nuo jaunaties. Prireiks dar daugiau laiko, kol galės atsistoti ir

normaliai vaikščioti. Jis trokšta sužinoti, kas dedasi pasaulyje, bent ką nors - apie savo artimuosius. Tik tu gali atnešti jam tokių žinių.

- Žinių iš pasaulio? Gal tu, piktdeive, proto netekai?! Ar bent nutuoki, kas tame pasaulyje, už tavo ramaus miško ribų, šiuo metu dedasi? Aedirne karas! Bruge, Temerijoje ir Redanijoje suirutė, masinės gaudynės, tikras pragaras! Thaneddo maištininkai persekiojami visur! Visur knibžda šnipų ir *an'givare* - tik tarstelėk kokį netinkamą žodį, tik susirauk, kur nedera, ir budelis požemyje kaipmat paspirgins geležimi! Ir dar manai, kad aš eisiu uostinėti, šniukštinti, naujienų rankioti? Galvą po kirviu kišiu? Dėl ko? Dėl kažkoko pusgyvio raganiaus? Kas jis man - gal brolis? Agle, bene smegeninė tau prakiuro?!

- Jei tau knieti parėkauti, - kuo ramiausiai atėžė driadė, - eime giliau į mišką. Jam reikia ramybės.

Milva pati nepajuto, kaip atsigrėžė į urvo angą, kur ką tik matė sužeistąjį. Vyrutis tvirtas, dingtelėjo jai, nors sulysęs, tikras gyslius... Galva balta, o pilvas plokščias kaip jauniklio, regėt, su vargais bičiuliavosi, nei lašinukų, nei alaus nematė...

- Buvo Thanedde, - tvirtino, ne klausė. -

Maištininkas.

- Nežinau. - Aglė patraukė pečiais. - Sužeistas. Jam pagalbos reikia. Kitkas man nerūpi.

Milva pyktelėjo. Gyduolė mokėjo laikyti liežuvį už dantų, tuo net garsėjo. Bet lankininkė pati buvo spėjusi prisiklausyti rytinio Brokilono pakraščio driadžių pakilių pasakojimų, tad apie pastarųjų dviejų savaičių įvykius žinojo. Žinojo apie kaštonplaukę burtininkę, kuri Brokilone materializavosi iš magiškojo švytėjimo, apie jos atgabentą sužeistąjį sulaužytomis ranka ir koja. Sužeistąjį, kuris paaiškėjo esąs driadžių pažįstamas raganius, *Gwynbleidd*, Baltasis Vilkas.

Pasak driadžių, iš pradžių jos net nesumojo, ko griebtis. Kraujais plūstantis raganius tai rėkė, tai alpo, Aglė be paliovos keitė tvarsčius, burtininkė keikėsi. Ir verkė. Tuo Milva nė už ką nenorėjo tikėti - kur girdėta, kad magė verktų? Kiek vėliau iš Duen Kanelio atėjo Sidabraakės Eitne, Brokilono šeimininkės, įsakymas. Burtininkę išsiųsti, liepė Driadžių Miško valdovė. Raganių gydyti.

Ir gydė. Milva pati matė. Jis gulėjo urve, geldoje su Brokilono magiškųjų šaltinių vandeniu; kojos, ištemptos įtvaruose, buvo storai apvyniotos gydomojo vijoklio *conynhaelės* ir purpu-

rinės taukės atvašų autais. Jo plaukai buvo balti tarytum pienas. Sąmonės neprarado, nors tie, kuriuos gydo *conynhaele*, paprastai guli be dvasios ir kliedi - jų lūpomis kalba magija...

- Na? - Jos mintis išblaškė abejingas gyduolės balsas. - Tai kaip? Ką jam pasakyti?

- Kad eitų velnių velniop, - suniurzgė Milva ir timptelėjo diržą, kurį svarino kapšas bei medžioklinis peilis. - Ir tu, Agle, keliauk ten pat.

- Tavo valia. Nepriversiu.

- Tai jau tikrai. Nepriversi.

Lankininkė nesidairydama patraukė retų miško pušų link. Pyko.

Kas per pirmąją liepos jaunatį nutiko Thaneddo saloje, Milva žinojo - *Scoia'tael* apie tai šnekėjo neužsičiaupdami. Per burtininkų suvažiavimą įsiplieskė maištas, liejosi kraujas, lėkė galvos. Tuo pat metu Nilfgardo pulkai sutartinai smogė Aedirnui ir Lyrijai, prasidėjo karas. Temerijoje, Redanijoje ir Kaedvene visa kaltė suversta Voverėms. Pirma, *Scoia'tael* būriai, atrodo, parėmė Thanedde sukilusius burtininkus. Antra, regis, ne kas kitas, o kažkoks elfas ar puselfis stiletu nusmeigė Vizimirą, Redanijos karalių....